

Theatertjenesten. Af det nuværende Theaterpersonale er det imidlertid saagodtsom kun Choristerne, hvorom der kan blive Tale; og da der er sørgt for disse ved Chorpenstonsfondet, vil der i den første Tid ikke være Nødvendighed for at fatte nogen bestemt Beslutning i denne Henseende. Men da denne Nødvendighed senere vil indtræde, maatte det ansees for ønskeligt, om man allerede nu kunde gjøre Noget, som i Tiden kunde komme til Nytte for Opnaaelsen af Formaalet. I denne Henseende tilraade vi Oprettelsen af et Pensionersfond for Theatret, som dannes ved Hjælp af visse Dele af Overfluddet, som vi nærmere skulle paavise. Dette Fond maatte have til Hensigt, maassée ved Hjælp af Bidrag fra selve Personalet (som ved Chorpenstonsfondet), at udrede Pensioner til den Deel af Theaterpersonaler, som ikke faaer kongelig Ansættelse, naar de Paagjældende forlade Theatret efter en Tjenestetid af i det Mindste 20 Aar eller fordi de komme til Stade i Tjenesten. En lang Tid vil altsaa hengaae, inden Fondet vil komme i Virksomhed, og de nærmere Bestemmelser for det kunne derfor opsættes. Midlertidigt vilde man kunne benytte det efter Regler, der stemme med dem, som ere lagte til Grund for Anvendelsen af Ministeriernes Understøttelseskasjer.

Den Periode, for hvilken Statskassens ved Lov bestemte Tilskud til Theatret kommer til at gjælde, bør vistnok ikke være saa lang, at Forholdene ved Theatret kunne ventes at ville forandre sig betydeligt inden dens Udlob, men heller ikke saa kort, at der afføres Theatret en mulig Udsigt til, at heldigere og mindre heldige Aaringer kunne komme til at veie op imod hinanden. Det er snart blevet os indlysende, at Theatret ikke kan vente, at det Tilskud, som ved Lov bliver bestemt for en Række af Aar, skal være saa stort som det, der aarlig voteres igjennem Finantsloven. Thi da i et enkelt Aar ugunstige Omstændigheder kunne have en betydelig Indflydelse, maa i Finantsloven altid Indtægten, hvoraf det aar-

lige Tilskuds Størrelse er afhængig, sættes temmelig lavt, og dette er forsaavidt uden videre Følger for Statskassen, som da ved Regnskabsaarets Slutning det, der bliver tilovers, betales tilbage. Men naar Tilskuddet bestemmes for en længere Arrække, og en deel af de Aaand, som ved Finantsloven ere paalagte Theatrets Bestyrelse, hæves, ville Finantserne neppe nøies med Udsigten til en Tilbagebetaling af det Overflødig om flere Aar, der let kunde gikpe, men maa hellere fordre, at Theatrets Indtægt beregnes til det fulde Beløb af det, der med Rimelighed kan bringes tilveie, og overlade Theatret det Mære, der maatte indkomme i et gunstigt Aar, til dermed at bøde paa Tabet i de mindre gunstige Aar, som maatte indtræde i den samme Periode. For at dette skal kunne iværksættes, er det imidlertid nødvendigt, at denne Periode ikke bliver alt for kort; vi foreslaae, at Statskassens Tilskud bestemmes ved Lov for 5 Aar, og de Forslag til Tilskuddets Størrelse, som vi i det Følgende skulle fremsætte, ere byggede paa den Forudsætning, at en saadan Periode vil blive vedtagen; skulde den blive affortet, maatte Tilskuddet forhøies. For at kunne bestemme Tilskuddets Størrelse, er det for det første nødvendigt at udfinde, hvilken Indtægt man med Billighed kan fordre, at Theatret skal tilveiebringe. Det er bekjendt, at af Aarets 365 Dage blive kun 230—235 benyttede til at give Forestillinger paa det kongelige Theater; dette er deels bevirket ved, at Theatret har Ferie i de 3 Sommermaaneder, deels ved at der ikke spilles i den stille Uge og paa nogle Helligdage, deels endelig ved at de fleste Onsdage efter gammel Skik ikke blive benyttede. Vi agte ikke at foreslaae nogen Forandring med Hensyn til den 3 Maaneders Sommerferie, da Theatrets Bestyrelse ikke antager, at der kan spilles i denne Tid uden Tab, og det desuden har store Fordele, at der gives Personalet en samlet Tid af ikke ubetydeligt Omfang, som de kunne anvende paa hvad Maade, de selv finde tjenligst i deres egen og Publicums Interesse.